

פרק ש' פרשת השבוע על פי הנטיבות שלום

יהודית היא בבחיה ענף הינוק מהען, שבהיותו דבוק
מקבל יניתו וחיתתו, ובאות ח' נפסק שוב אין מגע
אלין ההשפה. ובזה יש לאבד ענן מתנת חן,
דיש דרך להגיע לביבוקת ע' מעשים טובים, אבל
יש דרך למעללה מזו ע' שסבTEL עצמו למגרי
להשיית, ונחיה כחלק בלחני נפרד, אך אני אドוני
המלך וכל אשר לי איך שאני וכמו שאני, ועי'ז'
וכחה למתנת חן, גם כשאין לו שום מעשים טובים
במה לזכות, הרי ע' התיittelתו מותקיים בו ואתם

ה活泼ים בה"א חיים כולם יתמו. והנה איתא בחו"ל (דב"ר יאי, י) שמשורע"ה התפלל תקתו תפלות ולא גענה, ועוד אמר לו הקב"ה אל תוסיף דבר אליו עוד בדבר הזה, שאילו היה מבקש עוד פעם את היהת בקשתו מותמלה. ומordan אדרוי"ר רב"א זי"ע אמר על זה הפסוק (טהילים קב) פנה אל תפלות העරער ולא בזה את תפלותם כתוב ואות לדור אחרון גם נברא הילל י"ה, ערדע הוא מלשון ערער במדובר, שהוא עז יבש בלא שם לחולחות והוא העץ היחיד המסוגג להתקיים במדבר הצחית, ועל דרך זה תפלת הערער היא תפלת יששה בלא שם לחולחות ורגש, והקב"ה פונה אל תפלת הערער, אפילו אל תפלת יששה ביזור, ולא בזה את תפלותם, שאיןו מבוהו שום תפלת אייזו שתהיה. ואת יכתב לדור אחרון, הדור האחרון של עקבתא דמשיחא, בו יהיה ההסתיר רב כ"כ עד שלב ייוזי מטופוץ בקרבו על כך שמנבקש וחזר ומכבש הרבה מאר בגשמיות ובכוורתניות ואינו גענה, שידיעו שהחש"ת פנה לא-תפלת-הערער ולא-

בזה את תפלתם, ואננה של יהודיה אינה הולכת
לבטלה, והכל בחשbon מזוקדק. ועיי"ז עם נברא יהלל
יהה, יפתח פיז של יהודי להודות ולהלגל להשיית.
והנה התפללה כולה מלבד שאלת אטריכי גם את החלק
של עבודה שבבל ותפלת, כאמור שהתפללה עניינה
דבוקות בה, היהודי שבומתדבק לאביו בשבטים.
כל עניינו עוזי"ז שעוסק בהם ממש הימים מונתקים
אותו מרכזותו להשיית, ועיי"ז התפללה חזר ומתדבק
בהשיית. והוא פיז תכתב זאת לדoor אחרון, היינו
זמן הגלות כאשר אין קרבנות, והדבוקות היא עיי"
עבודה שבבל ותפלת, לדoor וההוא תכתב שפנה
אל תפלת הערער, אפילו תפלת יבשה, ולא בזו
אם תפלמתם.

ויל' עוד, דערעער אותיות בפ' ר"ע, רע
למקום ורע לבריות. והיין שאפֿילוּ אַם יהודִי הוּא
במצב שולו רע רח'ל, גם או לא בוה את תפלה,
כמאמר מרדן ה' מקוברין ז"ע עה'פ' (תהלים קל')
ממעמקים קראתיך ה', מעמקי הקלייפות, שאפֿילוּ
בשעה שישוד נפל בעמק הקליפות רח'ל גם או
קראתיך ה'. והפ' כאמור שבן המלך באיזה מצב
שייה הוא נשאר בן המלך, ואפֿילוּ אַם נפל לביב
של שופcin'ג'ן ז' נחלץ המלך לעורתו להוציאו משם.
וורה'ק מאכריין ז' ע' אמר שישודי ישאיינו מאמן
כי הקב"ה שוכן אתם בתוך טומאותם גם הוא בכלל
אפיקורס. אם כי על היהוד להכיר את גודל הפגם
של החטא שמרתק היהודי מהקב"ה, אך יחד עם זה
צורך לדעת כי אפי' כאשר אציעעה שאלה'ק ר'
אדמור'ר בב' וא' ז' היה מספר המעשה מההר'ה'ק ר'
מרדכי מצ'רנוביל וצ'ל', שבשלהנו ה'ק' ישב היהודי
גם ומגושים ונאנח מקירות לבו, ואמר הרה'ק ר' מ'
שבאשר היהודי בגאנז צורך להאמין שהקב"ה מקובל
אנחתנו מיה, ואם איןנו מאמין בזה הרי זה ג' בכלל
מיניות. וזה פ' ואני תפטל לך ר' עת רצון, שבעת
תפלתו של היהודי, אע'פ' שידעו וווכר את כל
חשבונותיה, מ"מ מתחזק ומאמין כי התפלה היא עת
רצון, שהקב"ה עוזר לו בכל המבצעים ובכל עניינו
הנשימים והרוחניים.

ראת חכץ

וּמְלָךְ יֹדַע כִּי אֵם הוּא לֹא יִחְלֹץ לְעוֹדוֹתָו אֵין אִישׁ מְלָכֶדֶו שִׁירָחָם עֲלֵיו, וּמְצָבוֹן הַאוּמָלָל מְעוֹרָה גּוֹדֶל עַת רְצֹן אֶצְלָ אַבָּיו. וּהְדֻרָּךְ לְהַשִּׁיר וְאֶת הַיָּה עֲלֵי שִׁיחָדִי מַאֲמִין וּמַרְגִּישׁ כִּי הוּא בֶן הַמֶּלֶךְ, וְאֶפְלָו אֵם הוּא בְּכָהֵי בֶן הַמְּפָגָר הַרְּיָה גּוֹכֶב נְשָׂאָר בֶן הַמֶּלֶךְ, מְכָח אָמוֹנוֹ וּמוֹמָשִׁיק הַיְשׁוּעָה. כָּל שָׁהָמָנוֹת וּהַבְּתוּנָה בְּהַשִּׁיחַת בְּהַרְיָם אֶצְלָ יְהוּדִי כֶּrk נְפָתְחִים לוֹ כָּל הַשְׁעִירִים. וְעַל וְהַ אָמָר לוֹ הַקְּבָ"ה לְמִשְׁהָ רֶבֶּךְ אֶל תּוֹסֵף דָּבָר אֶלְيָעָד בְּדָבָר הַזֶּה, שֶׁלֹּא תּוֹסֵף לְקָרְבָּן בְּכָחָ מִדְתַּת הַבְּתוּנָה, כִּי בְּכָחָ זֶה נְפָתְחִים עַד לְבַקֵּשׁ בְּכָחָ מִדְתַּת הַבְּתוּנָה, כִּי בְּכָחָ זֶה נְפָתְחִים כָּל הַשְׁעִירִים וְאֵי אָפֵּשָׁ לְהַשִּׁיבָׁ פְּנֵיו רִיקָם.

וכח זה יישנו בש"ק, קמאנחו"ל (תנתנו מאיר וישראל) ולפיכך אין מתפלין בשבת שמונה עשרה, שאם יהיה לו חוליה בתוך ביתו נזכר ברופא חוליה עמו ישראל והוא מיציר, והשבת ניתנה לישראל לקדושה לעונג ולמנוחה ולא לצלע. וככראה מה ברכ שיזכר בחוליה שבביתו, אדרבה, שיזכר בו ויתפלל עליר שיבリア, אכן משום שהש"ק היא במדרגה יותר גבוהה מתפללה, כדאיתא בראשית חכמה (שער הקדושה פ"ז) שכל השבע ישראלי הם בבח"י עבדים ובש"ק הם בבח"י בנימ, ע"כ אין צריך כלל לבקש בשבת, כי אם מתדבק יהודי להשי"ת כבן לאבוי וע"ז ממשיך היישועה. והמשכת היישועה בש"ק אינה ברכות וברכות רשותם של עלי"ש ורבנן בירבבו ואחר כל בלוטה, מלבדו.

כברבנין והויל ע"י שוחן דודו ומרענאל עליי), ואילו
ע"י ששותה מכל עגימות נפשו ומתנוער מהם בבחיה
כל מלאלתך עשויה, ומתחוק בה אלקי' ומאמי'רים רפאנין
שוראי' יעוזר לו הקב"ה. ולכן אין אומרים רפאנין
שהיא בח"י קתנה יותר של תפלה, והש"ק מדרגת
יתור גבורה, וכמאתה'ל (שבת יב). שבת היא מלועז
ורפואה קרובה לבוא, שבש"ק אין צורך בכל
לוועוק, והישועה קרובה לבוא מעצמה.

עוד אפשר לבאר עניין מתנת חינם, דהננו ביארנו במקומו על הקושיה הידועה בעניין תפלתא מה מקום לעורר רחמי שמים, הלווא והוא ית' מקומו הרחמים והטוב, ורוצה להיטיב ואינו שייעור לרחמנותם ואהבתו לכל יהוד, ומה צריך לתפתלן. אלא עומדת העניין הוא ששורש התפלת הוא הדיביקות בה, וכמ"ש רביינו יונה בשער הצדקה, הקרבנות והתפילה עניין אחד להם וכי' בהם יתקבר האדם אל ברואו להבדיל נא אלו דבקות גמורה. וכבר כתוב הראב"ם במו"ג שכלי הזרות והמקרים רעים קוראים לאדם רך בעת שמאפסי מדבקתו בה, אבל בהיותו דבוק בה' לא יאנונה כל רע, והכבי' הוא דכאשר יהודי דבוק בה' אין על שליטת הסט"א וממד הדין. וזה העניין שבש"ק כי דיןין מעתברמן מינה, כי ש"ק היא יום הדיביקות בני ובין בני ישראל אות הילא, ומיליאל אין שום אחותיות הדרינימ. וכך שפירשו צדיקים מאחוזו

בכלות י'). אף חרב חזקה מניהת על צוארו ש^ט
וזהו ענין התפללה, שם כי באמת ציריך יהודי להזכיר
כל היום דבוק בה, אבל חזיל תקנו לנו שלכה' ג'
גה' פעמים ביום יתדבק יהודי בה, וכמד'כ (תחל' נה)
ערב ובוקר ואחרים אשיהה ואהמה וישמע קול
ועי' שמתרדבך בה' נמתיקים כל הדינים מעלי'. וע' ה'
הסיפור מאותו יהורי שהיתה לו דירה גודלה, וכשהם
לביהכנ'ס והזהלב מארד באמירת צמאה לך נפשי כיב'
לך בשרי', ובכלל לא בקש על חסרונו, ומכח שפיכ' נפשו זו יצא מצורתו. וכמאה'כ' ואתם הדבקים בה'
ה'ח'רים כולכם היום, כי יהודי דבוק בה' עי' מתקיין נשים
בו חיים בולטים היום בגשימות וברוחניות.

תְּבִרְכָה וְעַמְקָדָה, וְלֹא יֵשֶׁן
לְפָנָי וְעַמְקָדָה

ואתה נון אל ה', בעת ההיא לאמר. וברשי' בשם הספרי, אין הינו בכל מקום אלא לשון מתנת חנן, אע"פ שיש להם לזרקיהם לתולות בעמישיהם הטובים אין מבקשים מאת המקום אלא מתנת חנן. ובו' העניין דהנה ב' מדרגות ה', בחיה' עבד' ובחייב' בן. העבר מבקש מאדוניו תשולם ושכר עבורי מעשייו הטובים, ואילו בן המלך אינו מבקש אלא מתנת חנן, משום שהוא מופיע כראוי את גודלה המלך, והוא רודע שעצם הוכחה לעבור את המלך היא השכר הגודל ביותר עבוריו, ואיך יהו לבקש עוד שכר על כך. וכמו שאמרו צדיקים, שהיהודים העומדים בפני' ב' של מעלה אחר פיטרתו מן העולם ומבקש שכר עווה"ב עבורי מעשייו הטובים בעווה"ו, צוחקים ממנה בשמיים ואומרם לו, טיפה סרווחה לא די שהיתה לך הוכחה לעבור אל איום, ונורא בוראו כל עולמים, שהןך עוד מעין לתבע תשולם ושכר עבורי זה. וזה פיי אע"פ שיש להם לזרקיהם לתולות בעמישיהם הטובים אין מבקשים מאת המקום אלא מתנת חנן, כיון שהצדיקים יודעים להעיר את גודלה הבורא יות', ומה ערך יש לעמישיהם הטובים לעונת גודלות הבורא ית' שלפנויו הם זוכים לעמוד ולשרתו, וע"כ אין מבקשים עבורי מעשייהם הטובים, כי אם מתנת חנן אע"פ שאיןו הוגן ואינו כדי' ועד-במשמעות-בקשת מתנת חנן, שהוא מגדר

מדת הבתוון, אשר זו העזה הפוחתת את כל העשרים גם בזמן הסתר כאשר שתם תפלתי, כמו"ד (תהילים כב) א' אקריא יומם ולא תענה וליליה ולא דומיה לי בך בעמו אבותינו בטחו ותפלטונו גו' בך בטחו ולא בושו, הינו שגם בעת ההסתור כאשר אלקי ולא דומיה לי, גם אקריא יומם ולא תענה וליליה ולא דומיה לי, גם א' ישנה העזה של בך בטחו אבותינו בטחו ותפלטמו, וכדי' (תהלים כה) אלקי בך בטחתי אל אבושה, שאם בך בטחתי הרוי ודאי שלא אבושה, מכח הבתוון המליך את כל השעריות. וענין הבתוון הוא כאשר יהודים מרגישים את עצמו לפני הש"ית: כבן המהלך, שאו כל משלאותיו הם כבן השואל מאביו, ש愧 אם איינו ראוי לכך שמתמלא בקשתו אנו נמנע לבקש משאלות לבו. וענין זה הוא למעלה מכל ענייני תפלה, כי כל התפלות והבקשות שהיהודים מבקשים שיירvhם קטרוגים שאינו ראוי לכך, אבל נגד הבתוון לא שייך שום קטרוג, כי כאשר בן מבקש מאביו תמיד יימלא בקשתו, בין אם הוא ראוי ובין אם לאו. ויש לדודיק זאת בדברי הספרի שאחרי הפי' של מתנתן חנוך הביא ד' שחייבנו הוא אחד מלשונות התפלה, ומשמעו דלפריו"ש הראשון אין זה מטעם תפלה אלא כameron עניין הבתוון המועיל אף במקומות ששתם תפלה. ונראה אמונה לכאורה איך יכול יהודי לבקש בתור

בנְהָרִים וְכַיְמָנָה אֲשֶׁר־בְּאֶרְצֵינוּ כְּבָנָה כְּבָנָה
בְּנֵי הַמֶּלֶךְ, וְכֵי הַנוּ מַתְהָנָה כֹּרְאוּ לְבָן הַמֶּלֶךְ, וּכְמָאֵר
לְמִרְן הַסְּפָר מִסְלָוְנִים זֶה עַד "פָּמוֹר ה'" בְּנֵי אֶל
תַּמְאָס, שְׁמָוֹר הַקְּבָ"ה לַיהוָה הוּא בְּנֵי, הַרְיָה בְּנֵי
אתָה בְּנֵי הַמֶּלֶךְ, וְאֶל תַּמְאָס אֶת עַצְמָךְ, שָׁאַנְיָן מַתְאִים
לְבָנֵי הַמֶּלֶךְ שִׁיחָה מַלְכוֹלָה, וְאֶיךָ יְהוָה שָׁאַנְיָן מַתְהָנָה
כֹּרְאוּ לְבָנֵי הַמֶּלֶךְ מַבְשֵׁשׁ שִׁיתְנוֹ לְוַתְוֹר בְּנֵי הַמֶּלֶךְ.
אַכְן אֲפִי קְטוּרָגָה זֶה אַינְyo עַומְדָה בְּנֵגָד כַּח הַבְּתוּחוֹן,
וּכְמָאֵר מִרְן אַזְדוּמָה"ר בְּבָ"א זֶה עַד ("פָּרָנָה") שִׁישָׁנוֹ
ב' אָופְנִי עַת רְצֹן, הַאֲחָד כַּאֲשֶׁר יְשַׁלֵּם לְמֶלֶךְ בְּנֵי מַזְלָחָה
מַאֲד הַגּוֹרָם רֹוב נַחַ"ר לְאַבְיוֹ הַמֶּלֶךְ, וְעַיְזָ"ז הַרְיוֹחָה
מַעֲוָרָה עַת רְצֹן אֶצְלָה הַמֶּלֶךְ, וַיְשָׁנָה עַת רְצֹן וְעַד
יְוֹתָר גּוֹדָלה, לְהִיפָּח, כַּאֲשֶׁר בְּנֵי הַמֶּלֶךְ הוּא בְּן מַפְגָּר,
שָׁאַנְיָן מַבְין מָאוֹם וְלֹא יָצַלְתָּה לְכָלּוֹם בְּכָחוֹת עַצְמָנוּ,

שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד

3

לפרשת ויהה אם שמו להקדים קבלת עמו"ש
לקבלת על מצוות, כי ענין ההתベルות קודם לעול
מצוות, כי זו מהותו של יהודו בעולמו להיות בטל
בתכלית לשישית, וזה קודם לכל המצוות, ע"כ מיד
בתחלת היום קורין את שמע בה מקבל יהודו ע"ע
את ההתベルות לה' אחד. וכן כאשר יהודי נולד קורין
את שמע בכל לילה ליד מתו, וכאשר מכניסין אותו
לבירתם אמרים שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחת,
וכן באחרית ימי בשעה שהוא הולך לעולמו ואומרים
4) שמע ישראל ה' אחד, כי שמע ישראל הוא
היסוד של יהודו המלה אותו בכל ימי חייו,
שבראשית כל דבר הוא מקבל ע"ע כל מלכותיהם
ומתבטל לשישית בקריאת שם ישראלי. וכמ"כ
בתחלת השנה בראש השנה אמרים בראשונה סדר
מלכויות מהוזל (ר"ה ט). אמרו לפני מלכויות
כדי שתמליכוני עליהם.

ועפ"ז י"ל מאמר מrown אדמור"ר ב"א זי"ע עה"פ
(במדבר ל), שיש ערי מקלט אשר תנתנו לנוט שמה
הרוץ, בשם הספה"ק אורח ישראל, דיש ערי מקלט
5) מרווח לששת התיבות שבפסקוק שמע ישראל ה'
אלקינו ה' אחד, והם ערי מקלט לנו שמה כל רוצח,
שאפילו כאשר יהודו עבר את החטא הגרווע ביטר,
הרי' שת התיבות של שמע ישראל ה' הא- אחד
הם ערי מקלט עבורי, כי בון מוסר נפשו רוחו
ונשומו לשישית ומבטל א"ע למגמי יה'.

ומהאי טעם האחמירו כ"כ חז"ל בענין קרי"ש,
כמו שאמרו בגמ' (ברכות ד:) שמייקר הדין היה
אפשר לקרות כל הלילה, אבל חכמים עשו סייג
לדבריהם, כדי שלא יהיה אדם בא מן השדה בערב
ואו אמר אלך לבייתי ואוכל קימעה ואשתה קימעה
ואישן קימעה ואח"כ אקרא קרי"ש את תפלה וחופתו
שניתה, ונמצאה שלא קרא קרי"ש כלל, لكن עשו
חכמים סייג שייקראו קרייאת שם רק עד החזות, וכל
העובד על דברי חכמים חיב מיתה. ולא מצינו לשון
כמה בדרכיהם יותר גורעים, אלא מפני שענין קרייאת
שם הוא מהיסודות של יהודו, שציריך לבקש ע"ע
על מלכותם מיד בתחלת היום, ע"כ אמרו בז'
שכל העובר על דברי חכמים חיב מיתה.

והנה מrown אדמור"ר ב"א זי"ע אמר שהענין
6) שקורין שורת הדורות לאחר ימי המשכו של בין
המצרים ותשעה באב, לפי שכשר יהודו עובר
תקופה של חשוכת צדקה והוא אה"כ לקבל את התורה
חדש. ועוד"ז י"ל גם העניין שאחר ימי בין המצרים
קורין הפסוק שמע ישראל ה' אחד, שאחרי
шибודו עובר חשוכת הריחו צדקה לקבל ע"ע על
מלכויותיהם, לבטל את עצמו למגמי השישית בבחיה'
לן אני וכל אשר לי, שזה בבחיה' עיר מקלט לנו
שם כל רוצח לגואל אותו מהחשות.

והצדיקים מתוק גודל דרגת ההתベルות שלהם
להשיית הריהם מגיעים לדבקות עליונה בהשיית
עד כלות הנפש. וזה עניין מוסר נפשו רוחו ונשומו
להשיית שהוא הכרונה הפsettית של שמע ישראל ה' הא
ה' אחד, שאין זה ממשמות ובכל נשך, שבכל
נפשך הוא מצות טירות נפש בענינים עליהם מחייב
יהודי למסור נפשו, אך ה' אלקינו ה' אחד ענינו
התベルות לה' אחד שמוסר נפשו רוחו ונשומו
ומבטלים לה' אחד שאין זולתו. וזה ממשמות קבלת
על מלכותיהם. וזה היה מרוגתו של רבי עקיבא
שהאריך באחד עד שיצאה נשומו באחד, דהיינו
שרבי עקיבא ביטל את עצמו לשישית בתכלית
התベルות עד שהגיע לכלות הנפש, שכלה נפשו
להשיית מותק גודל הדבקות בה' עד שיצאה נשומו
והגיע למדרגה העילונה של ה' אחד שהיה מדרגה
ויתר גבורה מובלט נפשך שאינו אלא בגדר החווים
וההלך. וכך שכתב בזה המה"ל (נטיבות עולם
נתיב אבות ה' א), שרב רוחו ונפשו אליו י' למגמי
עד שאין לו מציאות בפני עצמו וכל מציאותו הוא
הקב"ה, ליה היה מאריך באחד.

וכעין זה מצינו בפרש כי תצא למלכתה
(דברים ב), כתיב שם ג' בלא שמע ישראל,

אתם קרבים הימים למלחמה על אויביכם אל ירד
לבכם אל תיראו ואל תחפו ואל תעריצו מפניכם
כי ה' אלקיכם החולך עמכם להלחתם לכבודו על
להושיע אתכם. שא"ז ציוו אלה הדרעה שידע
הכח העומד לו בשעה שהוא יצא למלחמה, שידע
כי הקב"ה חולך עמו להלחם לו להושיע אותו, הן
במלחמה כפושטה וכן כמרומו במלחמה היצר, שזו
3) מיסודות האמונה של יהודו, שידע כי ה' הא הדרעה
עמכם להלחם לכם. ועוד"ז עניין שמע ישראל ניתנו
גiley על מהותו של יהודו שאצל יהודו ה' אלקינו
ה' אחד ומתוך כך הוא בטל למגמי לשישית שאין
עוד מלבדו. ואם בשאר כל המצוות אם יהודו עבר
וביטל המוצה חטא ועבירה זו בידו אבל עדין הוא
בכל יהודו, הרי מוצה זו של ה' אלקינו ה' אחד
היא עצם של יהודו ועיקר העקרונים של היהדות,
והעובד עליה נקרה כופר בעיקר והוא פגם בכל
היהדות של. ולכך לא נאמר כאן לשון ציוו, שא"ז
5) רק מוצה פרטן, אלא מפני שענין בלא שמע ישראל,
כלומר שתדע שהעיקר של יהודו הוא ה' אלקינו
ה' אחד, ובלא זה אינו יהודו כלל.

זה המועד הממועד של קרייאת שם בעם
ישראל. כמו שמצינו שסדר הש"ס מתחילה מഅת
קורין את שמע בערכתי, כי היום מתחילה מוחללה,
ומיד בתחלה יומו של יהודו ראש לכל דבר קרא
הוא ק"ש ומתקבל עליון על מלכותם, שהוא
בטל לגמרי לשישית. וכן קדמה פרשת שם

שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. בכנות
הפשות של ק"ש איתא שציריך לכון באמירת פסוק
זה, ליחיד את הקב"ה שהוא יחיד ומיחיד בכל העולם
בכל שבעת הרכיעים ובארבעה. רוחות העולם, וכן
שמעו נפשו רוחו ונשומו למען קדושת שמנו
תברך. וציריך ביאור דהרי פסוק שמע ישראל ה' הא
ירוד האמונה שהקב"ה הוא היחיד ומיחיד והוא אחד
וזיין שני, אבל היכן מרומו כאן עניין מסירת נפשו
רוחו ונשומו לשישית. וביתר צ"ב, שהרי עניין
4) מסירת נפש נוצר להלן, וכן שדרשו חז"ל (ברכות
נד). ובכל נפשך אף יפל ווטל את נפשך. וויז' קשה
גם במה דאי' בגמ' (שם סא): בשעה שהחציאו את
רבי עקיבא להריגה וכן ק"ש היה, והוא סורקים את
בשרו במסרקות של ברזל והיה מקבל עליון על
מלכותיהם וכו' והוא מאיריך באחד עד שיצתה
נשומו באחד. וכלאורה היה ציריך להאריך ובובכל
נפשך שהיא מוצאה מסירת נפש, וכך שאמור להם
שכל ימי היה מצטרע על פסוק זה, ומדובר האיריך
באחד.

5) ויבואר בהקדם מהוזל (ברכות יג). למה קדימה
פרשת שמע להיה אם שמעו, כדי שיקבל עליון על
מלך שמיים תחלה ואח"כ מקבל עליון על מצוות.
וציריך להזכיר עניין חלוקה זו דהרי קבלת עולם"ש היא
ג' ב' קבלת על מלצות, שמקבל ע"ע עולם"ש שיקים
את המצוות, וכן קבלת על מלצות כוללת גם קבלת
עולם"ש.

ה' והבי' בזה דינה שמע ישראל ה' אלקינו ה'
אחד נאמר בשאר ממצוות התורה בלשון ציווי,
וכמו ואהבת את ה' הא שהוא ציווי, ואילו כאן כתיב
3) הלשון שמע ישראל שאצל יהודו ה' אלקינו
ליהודי שידע את מהותו, והוא בילו כי כל המצוות ניתנו
לייהודי אך מהו היהודי עצמו זה נאמר בפסוק זה,
שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. אבל היהודי יש
רק דבר אחד, ה' אלקינו ואין עוד מלבדו. בכל
הבריאה זומם זומם וכי מלהarat לא דעת כי ה' הוא
האלקים אין עוד מלבדו, שכל החיות היא מלאכות ואין דבר
מהיה את בולם, שכל השגחות הפרטית, וכל
יכול לנوعו ממקוםו ביל השגחות הפרטית, וכל
הבריאה מתקיימת מהכח עליון של ואהבה מהיה את
כולם. והכרה זו מביאה יהודו להתベルל לגמר
להשיית בבחיה' לך אני וכל אשר לי, שהוררי אין שם
דבר חז"ק מהשיית, וכשהלעצמו אין לו שם קיים
מבלי כח הקב"ה. וזה פי' ה' אחד, שהכל בטל
ומבטול אליו ית'. ומרומו העניין במא"ה בשו"ע
(או"ח ס"א) שציריך לכסת עניינו באמירת פסוק זה,
שלא מצינו במק"א חובה כו, אלא שזה בא גם
לבטא עניין תכלית הביטול שבפסקוק זה, שחוץ ממנו
ית' הכל אין ואפס.